

**Parlament
de la graduada
Cristina Güerri
Ferrández**

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2014**

Barcelona, 5 de juliol del 2014

Bon dia companys i companyes, professors, famílies,

Quan em van oferir fer aquest parlament en representació dels alumnes que avui ens graduem no les tenia totes amb mi per acceptar-ho. Mai no m'ha agradat parlar en públic. Sempre que he pogut he intentat escapar del focus d'atenció i això m'ha portat a deixar passar moltes coses al llarg de la meva vida. Però ja fa temps, després de rebutjar llegir un text al concurs literari de l'escola, la mare d'una amiga em va renyar i em va dir que quan et trobes davant d'una oportunitat que t'has guanyat, encara que et representi un repte, has d'aprofitar-la. Estranyament, això va crear una determinació en mi per deixar de fugir i triar l'opció fàcil i còmoda, i em va portar a estudiar a Barcelona, a anar-me'n d'Erasmus i ara a trobar-me aquí davant de tots vosaltres per celebrar que avui, per fi, ens graduem.

Fa quatre anys els nostres camins es van creuar en aquesta universitat. Des d'aleshores, el temps ha passat volant entre moments d'alegria i d'estrès. Hem fet amics, hem rigut durant els seminaris, ho hem passat malament fent exàmens tipus test en els quals totes les respostes eren la A...; però tot el nostre esforç, dia rere dia, assignatura rere assignatura, curs rere curs, ens ha conduït a aquest moment a partir del qual podem dir amb orgull que som titulats en Criminologia i Polítiques Públiques de Prevenció o de Relacions Laborals.

I ara, què? Ara ens toca començar una nova etapa de les nostres vides. Després de quatre anys junts, els nostres camins se separen. Alguns continuarem estudiant, ja sigui en màsters o en un nou grau; d'altres provaran sort al mercat laboral. Fins a aquest moment hem seguit el camí preestablert, aquell que ens porta de l'educació obligatòria al batxillerat i del batxillerat a la universitat. A partir d'ara la cosa es complica. Sabem que la situació del país no és la ideal, que l'ombra de la desocupació és pesada, especialment per als joves, i que a molts els ha tocat sortir a fora a lluitar per un futur. Personalment, me n'he fet un fart de sentir: "La cosa està molt malament allà, oi? No hi ha feina", cada cop que durant el meu Erasmus deia que venia d'Espanya. Però això no ens ha de fer tenir por. Hem de confiar en la nostra formació i en nosaltres mateixos, hem de mirar cap al futur amb optimisme i estar disposats a afrontar els reptes que se'ns plantegin, sabent que, amb esforç, tot pot anar a millor.

No obstant això, el dia d'avui no és el moment per preocupar-se. Avui estem celebrant que posem fi a una etapa. En el futur, podem recordar l'any 2014 per moltes coses: com l'any que la selecció espanyola va fer el ridícul al mundial de

futbol, com l'any que Felip VI va ser coronat, com l'any que Podemos va fer tremolar el bipartidisme a Espanya o potser, fins i tot, com l'any que es va celebrar la consulta sobre el futur polític de Catalunya. Però, especialment, el podrem recordar per ser l'any en el qual ens vam convertir en criminòlegs i criminòlogues o titulats en Relacions Laborals.

Per acabar, voldria aprofitar que he tingut el privilegi de fer aquest breu parlament per desitjar-vos a tots i a totes molta sort en el futur. Esperem que els nostres camins es tornin a creuar.

Moltes gràcies.

